

Poesie tratte dalla raccolta inedita *Ritagli di vita*

Βγήκα από τον τάφο μου τον Δεκέμβριο
του δώδεκα Δευτέρα δεκαεφτά
πεινούσα και δεν χόρταινα, δεν μπορούσε
να με νικήσει το όνομα, ο λόγος,
ο κόσμος. Κανένας δεν μου έδωσε το κλειδί
ούτε έμαθε ποτέ κανείς προς τα πού πήγα
ποια κατεύθυνση πήρα σε ποια καταλύματα
της μιας βραδιάς κοίμησα το κορμί μου. Κανένας

δεν ζητάει ταυτότητα από ένα νεκρό.

Uscii dalla tomba il dicembre
del dodici lunedì diciassette
avevo fame e non mi sfamavo,
non poteva vincermi il nome, la parola,
il mondo. Nessuno mi diede la chiave
e nessuno mai seppe dove andavo
la direzione che presi, in che alloggi
di una notte dormì il mio corpo. Nessuno

chiede documenti a un morto.

Είμαι κακός και το γνωρίζετε όλοι σας.
Σταματήστε να με ζωγραφίζετε,
να χύνετε τις μπογιές και τα χρώματα,
ξεπλύνετε τα πινέλα και σκίστε
το τελάρο. Πετάξτε από πάνω μου
αυτόν το λευκό μανδύα του ποιητή.
Σταματήστε επιτέλους να με φωτογραφίζετε
και να ζητάτε συνεντεύξεις.

Ένας κακός ευτυχισμένος άνθρωπος, είμαι.

Sono cattivo e lo sapete tutti.
Smettetela di dipingermi,
di versare pitture e colori,
pulite i pennelli e stracciate
la tela. Buttatemi addosso
questo manto bianco del poeta.
Finitela insomma di fotografarmi
e di chiedere interviste.

Sono un felice cattivo uomo.

Ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες
είδα τον μπερντέ που στήνει η θάλασσα
μόλις εγκατέλειψα την κοιλάδα
των δακρύων. Σε μια στροφή του δρόμου,
είδα τους μοναχούς να γράφουν το ένα
και μοναδικό βιβλίο που δεν γνωρίζει
εσπερινό και όρθο, αντιλήφθηκα
πως είναι οδυνηρό να κοιτάζεις

τον εαυτό σου στον καθρέφτη.

Il diavolo si cela nei dettagli
ho visto il sipario che il mare alza
non appena lasciata la valle
delle lacrime. A una curva della strada
ho visto i monaci scrivere il solo
unico libro che non conosce
né vespro né giusto, ho sentito
che fa male il guardare

se stessi nello specchio.

Ξέρω το δρόμο, απλώς δεν τον βλέπω
πόσοι θα πεθάνουν ακόμη,
πόσοι θα σηκωθούν απ' τον τάφο τους
Λύκους ακούω φωνές να μου λεν
να σκοτώσω όσους μπορώ περισσότερους.
Ένα άλογο φτιαγμένο από ομίχλη θα πριονίσει
τα δέντρα, με αργό καλπασμό έξω απ' το δάσος
πίσω στον τάφο μου θα με οδηγήσει

να ξεπλύνω τα χέρια μου απ' το αίμα των λύκων.

Conosco la strada, soltanto non lo vedo
quanti ancora moriranno,
quanti si risolleveranno dalla tomba
Lupi sento voci che mi dicono
di uccidere quanti più riesco.
Un cavallo di nebbia segherà
gli alberi, cavalcando lento fuori del bosco
mi guiderà di nuovo alla tomba

per sciacquarmi le mani dal sangue dei lupi.

Από εδώ παιδιάς, δεν μπορώ να γυρίσω
πίσω – Τι κάνουμε; Είμαι στη μεγάλη περιοχή
κι είσαστε στις όχθες της λίμνης
αόρατο πλήθος. Χρειάζομαι ενισχύσεις,
πληροφορίες, κατεύθυνση – Σας ακούω.
Διατάξτε με επιστήμονες, ιππότες του αόρατου
φροντιστηρίου, ενημερώστε με για
τις παρενέργειες, τα παρασκευάσματα, τα αντίδοτα

έτοιμος είμαι να αυτολογοκριθώ – Χαμογελάστε!

Per di qui ragazzi, non posso tornare
indietro – Che si fa? Sono in area di rigore
e siete sulle rive del lago
folla invisibile. Ho bisogno di rinforzi,
informazioni, direzione – Vi ascolto.
Comandatemi scienziati, cavalieri della
scuola invisibile, informatemi degli effetti
collaterali, dei preparati, degli antidoti

sono pronto ad autocensurarmi – Sorridete!